

# אכל, קדימה אכל

אווירת יריד אמיתי ב"תערוכת-יריד" של פסטיבל פנומנה. גולשים שהתלטו על הבניין ביד חרוצים, דמות איימה לקפוץ מהגג, אבל בעיקר היה שם הרבה אוכל. גכטמן, שבשנות ה-70 הציג מחאה, האכל הפעם את הקהל באוכל תאילנדי, וקופרמן אכל בעצמו בבולמוס סביאה דקדנטי

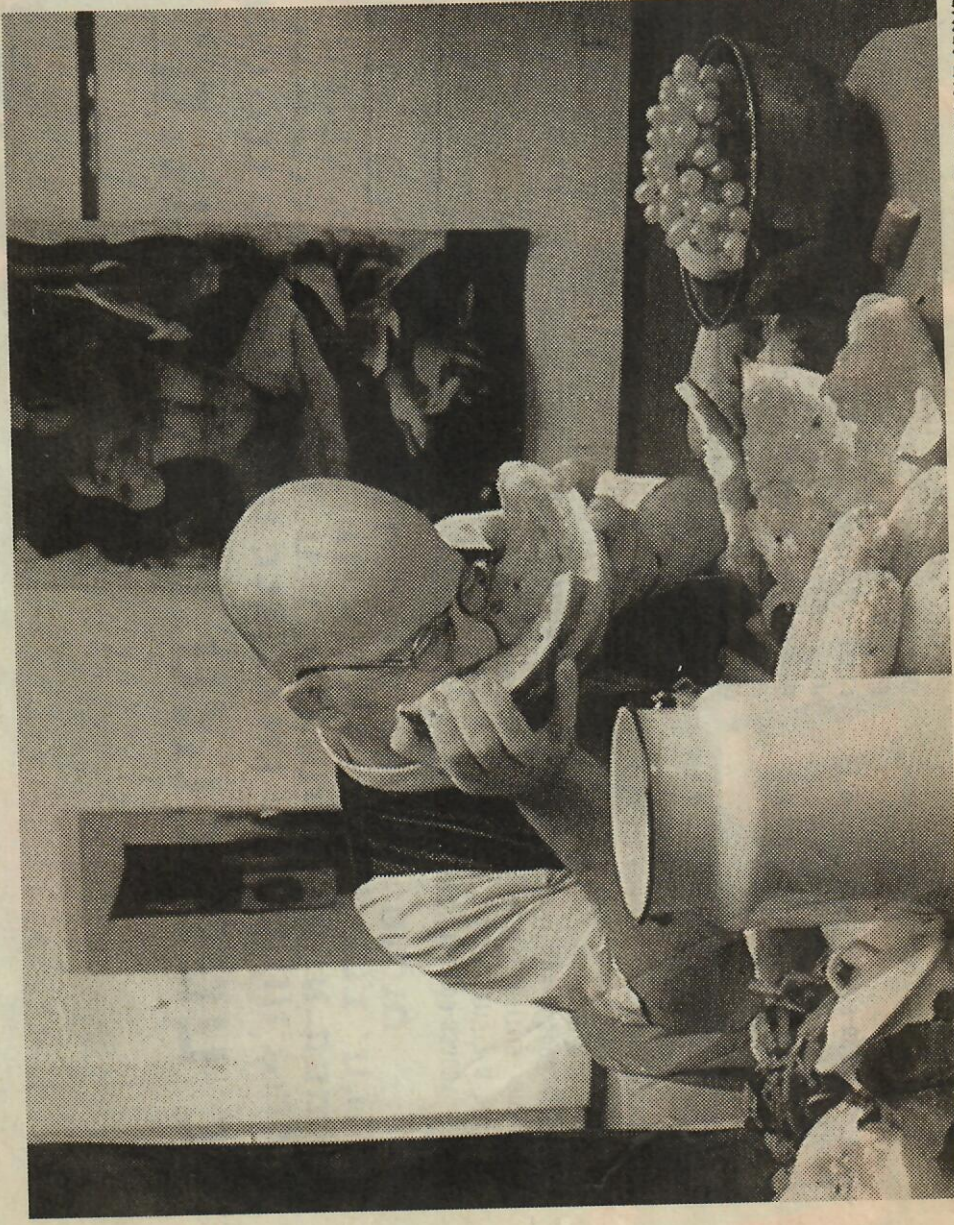
הבניין ביד חרוצים 4, שבו פעל השבוע מטה פסטיבל פנומנה, נמצא בלב אוור אורבני קשות: קירות בטון חשוף פים הבנויים על משטחי אספלט, קולות חריקת בלמים כמוסיקת רקע תמידית, וריחות של מוסכים מיוזעיים. בסיביה בלתי מזמינה זו הציגו כמה עשרות אמנים ב"תערוכת-יריד", במסגרת אירועי פסטיבל פנומנה לאמנות המופע.

אווירת היריד קידמה את קהל הצופים כבר בפתח. בול-עי הכבות ויורקי אש אמנם לא נראו בסביבה, אבל פעלולים, הגובלים במופעי קרקס, לא נעדרו מן הערב. אירוע הפתיחה במוצאי שבת כלל מופע סנפלינג מגג הבניין, כחלק ממיצג של מוטי מוזתי. תוך כדי גלישה הפגיו הגולשים חירוף נפש צופי והדליקו לפידים לקול תשואות הקהל - מעין תזכורת לאקדובטים האגדיים מלה-קו סנקייג'וקו היפנית, שגלשו בשעתם מעל חומות יריד-שלים במסגרת פסטיבל ישראל.

מה שהוסיף לאווירת היריד היה האוכל, נושא מרכזי בכל יריד ראוי לשמו. בקומה הרביעית של הבניין, פכניסת בית הספר לתיאטרון חוות, פתח האמן גדעון גכטמן דוכן למכר פותאי תאילנדי, שפעל תחת הסיסמה "אנחנו כאן רק בשביל הכסף". במסגרת המיצג הופיע גכטמן בתפקיד טבח תאילנדי, תמורת עשרה שקלים למנה האכיל את באי הפסטיבל. כל זאת במסגרת המיצג "עבודה עברית 2". אם השם מצלצל מוכר, זה רק משום שבשנות ה-70 הציג גכטי-מן עצמו את "עבודה עברית" המקורי במוזיאון ישראל. אז עבד כפועל בניין יחד עם פועלים ערבים במסגרת מיצג של אמנות מושגית, כמחאה על בגידתה של הציונות בער-כיה וכקריאת תיגר על ניצול הפועלים הערבים. המיצג זוכה, לעומת זאת, יצר הגיגה הדוניסטיט שאינה מותרת

## צילום: שלומי כהן

אחרים - לאו דווקא אל חוש הראייה. אסתר יצרה מעין מקדש ריח שבמרכזו עבודת וידאו מדיטיבית, המזכירה במקצת את עבודת הווידיאו של אן מילטון, ואילו לנדאו, הפונה אל חוש השמיעה, יצר מוסיקת מעליות ומוסיקת מדרגות המתאמות במיוחד לחללים הספציפיים של המבנה ביד חרוצים.



ראובן קופרמן. אקסטזה חסרת מעצורים

צילום: שלומי כהן

והחבורה בין העבודות השיר-נות הוא. מקרי. עדות לכך אפשר למצוא בעבודותיהם של היה אסתר ושל דניאל לנדאו, הפונות אל חושים אחרים - לאו דווקא אל חוש הראייה. אסתר יצרה מעין מקדש ריח שבמרכזו עבודת וידאו מדיטיבית, המזכירה במקצת את עבודת הווידיאו של אן מילטון, ואילו לנדאו, הפונה אל חוש השמיעה, יצר מוסיקת מעליות ומוסיקת מדרגות המתאמות במיוחד לחללים הספציפיים של המבנה ביד חרוצים.

היצרד סרה ורברט אינדיאנה. גורם התנועה שנוסף כאן מוסיף כמובן מימד תיאטרלי. הוא משעין את האלימות הלשונית השמונה במלים בפוטנציאל של איום פיזי, וזה מופנה כלפי הצופה כך שהאמנות המושגית משנה את פניה וכופה מעורבות. שפסטיבל פנומנה לא צריך לנסות ולרשת את התיאטרון הקונבנציונלי או לפעול לביטול האמנות הפלסטית. ייחודו טמון בהשפעה מצטברת של הרחבת שפת התיאטרון ובפיתוח אפשרויות התבעה של האמנות הפלסטית.

מיים יזרעאל

